

ЯК ЗНАЄМО ФЕДЬКОВИЧА?

(Кінець з 1-ої сторінки)

підріс. Обсяг його творчості не поширив, думки не поглибшали, засоби мистецького виразу не збагатили. Федькович не вийшов поза межі народнього поета й оповідача, що очарував слухачів не так вибагливою технікою, як свіжістю чистої, народньої мови й безпосередністю висловлюваних нею почувань. Тематика його поезій неширока: кохання, конфлікт поміж любовю природи й свободи та обов'язком військової служби, це і те з мужицьких гараздів в оповіданнях, та й годі. Зрештою його оповідання, хоч і не позбавлені льокального кольориту, забагато винні Вовчкові. Читаються гладко, приємно, але не залишають слідів по собі. Спливають по людських душах, мов тепла вода. Драми його — одно велике непорозуміння. Багато праці, багато труду, але ні крихти опанування техніки й розуміння для драматичної динаміки. Подібно з перекладами, чи пак перерібками чужих драм. Поза поезіями і оповіданням ще хіба дещо з дидактичної продукції. Тут попадаються справжні перлини.

Остаточно залишилася після Федьковича — невеличка збірка поезій, кілька оповідань, жмуток дидактичних дрібничок і декілька винятків з драматичної творчості. Можна б тим заповнити невеличку книжечку.

Скромно, як на славу Федьковича ну, й на ролю, що її відіграв у культурно-національному відродженні Буковини. Трудно, по Шашкевичеві не залишилося і частини того, з велитенського дорібку Франка-белетриста залишилася також невелика збірка оповідань.

А все-ж таки важко нині рішити: змарнувався Федькович, чи дав усе, що міг найкращого?